

Fata lui Dracula

Un roman de

Dorina Stanciu

Toate numele, personajele și evenimentele incluse în cartea de față sunt produsul imaginației autorului. Orice similaritate cu personaje, organizații și evenimente reale este pur întâmplătoare.

Dorion E-Publishing

Copyright © 2010 by author în SUA

Toate drepturile rezervate autorului. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă, transmisă, copiată ilegal și pusă pe un computer, în orice format sau prin orice mijloace, fără aprobarea scrisă a editurii sau autorului.

*Cu toată dragostea,
Iubitului meu soț, Ion...*

PROLOG

Transilvania, 1462

O ploaie mărunță cernea ușor dar continuu. Prințul Vlad Țepeș Dracul îi simțea picăturile reci alunecându-i lin pe față, ca mângâierea gingașă a unei femei iubitoare. Îi asculta cântecul liniștitor. Își auzea soldații deplasându-se în marș, le deslușea fiecare cuvânt rostit, dar nu putea face absolut nimic. Nu era capabil să miște un deget! O durere atroce îi făcea capul să pulseze, gata să plesnească. Un singur gând îl tortura mai tare decât durerea – fuseseră învinși. Turcii otomani câștigaseră bătălia și îi forțaseră să se retragă din Muntenia în Transilvania.

Simți cum întreg convoiul se oprește. Îl puseră jos, pe pământul rece. O torță răsări vioaie în vederea sa încețoșată luminând fața unui bătrân.

-E dus; nu mai pot să fac nimic pentru el. O rană ca asta de pe fruntea lui nu se mai vindecă. Aduceți-i un preot!

„Moșneag nătâng!” gândi prințul nervos. „Coase și arde tăietura, țăran ignorant! Am să te trag în țeapă, porc mizerabil!”

Cuvintele grele se zbătură neputincioase numai în mintea lui pentru că, de fapt, el nu putea articula o

vorbă. Pentru urechile celorlalți doar gema în agonie.

-Eu pot să-l vindec pe Măria-Sa! o femeie cuvântă cu îndrăzneală din întuneric.

Vlad Țepeș îi recunosc ecoul vocii pe loc. Panica îi cuprinse corpul inert.

„O, nu! Ea e moartă! Dacă o pot auzi, înseamnă că și eu sunt mort,” gândi prințul îngrozit.

Femeia veni mai aproape și se aplecă peste fața lui. Îi simțea părul și respirația caldă pe obraji. Deschise ochii și tresări speriat. Era EA.

„Doamne Dumnezeule, ai milă de sufletul meu!” se rugă prințul în tăcere.

-Înapoi la mine, Măria-Ta? femeia ciripi sarcastic în urechea lui. Am să-ți vindec capul pentru că-mi aparține, spuse, atingându-i urechea rece cu buzele ei fierbinți ca jarul.

Numaidecât, femeia începu să dea comenzi soldaților. „Cum îndrăznește o fustă să facă asta? Sunt oamenii mei! Ai mei!”

-Duceți-l în cortul meu. Apoi lăsați-ne singuri. Mergeți și vă odihniți. O să fie gata pentru voi mâine dimineată.

„Nu, flăcăi, nu mă lăsați! Femeia asta e moartă, dobitocilor, nu mă lăsați să mor!” prințul imploră. Nici măcar un sunet nu-i părăsi buzele uscate. Numai ea părea să-l fi auzit. Îi luă mâna și i-o strânse ușor.

-Ești în siguranță cu mine, Măria-Ta. Nu-ți face griji.

Prințul oftă adânc, resemnat. Frânturi de la prima lor întâlnire începură să i se perinde în capul care parcă-i ardea. O văzu din nou cu ochii minții, la porțile castelului său, al dracului de frumoasă și ispititoare, vânzându-și buchetele de flori uscate. Niciun soldat nu se apropia de ea.

-De ce toți soldații mei stau departe de tine? o întrebă curios.

-Pen'că le e frică de mine, răspunsese ea zâmbind ademenitoare.

-Sunt singurul de care ar trebui să le fie frică. Stăpânesc prin frică! Tu știi cine sunt eu, femeie?

-Da, Măria-Ta.

-Și nu ți-e frică de mine?

-Nu, Măria-Ta. Da' Ție nu-ți e frică de mine?

Femeia avea tărie, nu glumă.

-Te joci cu viața ta, femeie, o avertizase prințul.

-Și tu cu sufletul tău, Măria-Ta, i-o întorsese ea.

Îl distrase curajul ei orbesc.

-De ce le e frică oamenilor mei de tine?

-Pen'că pot să le vând sufletele Iadului.

O privise uluit timp îndelungat, vrăjit de frumusețea ei neobișnuită, apoi izbucnise iarăși în râs.

-Nu mă crezi? Încearcă-mă, Măria-Ta! îl provocase ea.

Și a încercat-o, bineînțeles! Chiar în noaptea aceea și încă multe alte nopți care urmau. Și a plăcut-o. Fusesse cea mai pricepută femeie pe care o avusese vreodată. Frumoasa țigancă îi dăduse plăceri trupesti de neimaginat. Îl zdruncinase până în adâncuri, afurisita de vrăjitoare!

Și fuseseră fericiți împreună o vreme, până în blestemata aceea de dimineată. Parcă intrase dracu' în ea.

-De ce nu te căsătorești cu mine, Măria-Ta?

-Pentru că nu ești de rangul meu.

-Sunt nobilă!

-Ești țigancă.

-Sunt prințesa șatrei mele!

-Ești vrăjitoarea șatrei tale.

-Și dacă am să-ți spun că îți port copilul? îl întrebă ea privind-l cu patimă.

Numaidecât, prințul o înșfăcase de umeri și o zdruncinase brutal, tunând și fulgerând, negru de furie.

-Nu-ncerca să mă înșeli, femeie! Îți mai dau o șansă să-mi spui adevărul: ești grea cu copilul nostru or ba?

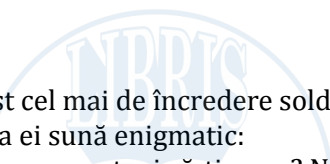
-Sunt, Măria-Ta, răspunsese ea înțepată.

Își chemase imediat doctorii care descoperiră că femeia mințise. Nicio ființă umană din țara sa nu putea să-l mintă, să-l înșele și să rămână în viață!

Respirația parfumată a femeii pe fața sa îl trase de pe tărâmul amintirilor înapoi în prezent.

-Deci i-ai ordonat să mă ucidă. Mi-ai vrut moartea, Măria-Ta! îi suieră printre dinți. Credeai că un simplu bărbat poate rezista acestui corp? îl întrebă ea, scoțându-și cămașa fină de bumbac. Bănuții din salba de aur sunară jucăuși pe sânii ei frumoși și goi.

În cele din urmă, se auzi și el vorbind:

-A fost cel mai de încredere soldat al meu. Cum de ai reușit să scapi?

Vocea ei sună enigmatic:

-De ce m-aș osteni să-ți spun? N-ai să mă crezi oricum.

-Vorbește, femeie! Îi porunci Vlad Țepeș.

-I-am promis Diavolului un suflet. Un suflet neîmblânzit.

Frumoasa țigancă râse sarcastic și își lăsă fusta să-i cadă la picioare. Continuă într-o voce joasă, erotică, dezbrăcându-l și mângâindu-i corpul febril cu părul ei lung și negru:

-Nu-i nevoie decât de o noapte de dragoste, atâta tot și învoiala e pecetluită...

Începu să cânte în limba ei maternă și timbrul ciudat al vocii ei era ca o torță care îi aprindea simțurile. Îl chema și el răspunse transfigurat în lumea ei de iubire trupească.

-N-o face! N-o face! mintea lui țipa disperată. Dar instinctele primare îi înfrânseră voința. Sub atingerea ei iscusită, durerea îi dispăru miraculos de repede. Corpul ei voluptuos era pură perfecțiune și alunecă gol lângă el. Dacă era mort, atunci Moartea îl făcea să se simtă bine, nemaipomenit de bine și prințul o primi bucuros.

Făcură dragoste cu pasiune, ca doi nebuni uitați de lume și timpul zbură pe nesimțite.

Deodată ea se opri. Îl sărută și îi zâmbi înduioșător. Era atât de multă tristețe în privirea tinerei femei, încât părea că se revarsă din ochii ei superbi, verzi, migdalați, conturați cu creion negru de cărbune, ca vinul negru dintr-un pahar prea plin.

-Femeie, de ce-ai făcut această învoială cu Diavolul?

-Pentru încă o noapte de dragoste cu tine, Măria-Ta!

-Ești nebună, femeie! Ți-ai vândut sufletul Iadului pentru asta?

Țigancă se ridică și scoase o oglidă micuță cu ramă de argint. I-o puse bărbatului în față. Prințul își privi înmărmurit propria imagine din oglindă. Rana de pe fruntea sa era sudată, ca după săptămâni de vindecare, și fața sa arăta cu mult mai tânără.

-M-ai înțeles greșit, Măria-Ta. Nu sufletul meu, ci pe-al tău l-am vândut Iadului.

Un hohot de râs isteric o cuprinse.

Prințul simți sloiuri de gheață alunecându-i prin vene.

-Nu! Nu! Nu! țipă înspăimântat. Blestemată să fii, femeie, tu și șatra ta! În vecii vecilor!

La auzul blestemului lui, râsul ei nebunesc încetă brusc. Își aminti de clepsidră și aruncă o privire îngrijorată către aceasta. Ultimele fire leneșe de nisip încă se mai scurgeau. Ar fi trebuit să mai întârzie puțin... Acum groaza femeii o egala pe cea a bărbatului. Și nu mai putea face nimic pentru a opri acest blestem - blestemul lui Vlad Țepeș Dracul.

CAPITOLUL 1

Brăila, România, Mai 2006

Bătrâna țigancă își așeză masa cu melci, scoici, mici statuete cioplite în lemn, medalioane cu semne zodiacale, ace de păr și alte nimicuri la colțul străzii, doar la câteva sute de metri de Liceul „Ion Ghica”, peste drum de orfelinatul de fete.

În acea glorioasă zi de mai, aerul era greu cu miros de flori de tei, iar soarele strălucea cu insolită generozitate. Cu fiecare rază, primăvara părea că-și ia rămas bun, abandonând natura în brațele fierbinți ale verii. Vacanța cea mare se apropia. Eliberați de stresul studiului zilnic, tinerii se lăsau pradă visurilor de dragoste!

-Acu' e vremea! își spuse bătrâna.

Strada era aproape pustie în după-amiaza aceea, doar teii bătrâni foșneau din când în când sub mângâierea caldă a vântului de primăvară târzie și fluturi galbeni dădeau iama veseli prin tufele parfumate de liliac.

Femeia știa că, în mai puțin de jumătate de oră, elevii vor ieși de la cursuri și cu certitudine își va vinde marfa ușor aici. Chiar va face ceva mărunțiș pe ghicit. Fetele, mai cu seamă, erau înnebunate să-și afle destinul dinainte și se îngrămădeau în jurul ei.

Dar nu acesta era motivul pentru care venise atâta drum de lung, din cartierul romilor din Craiova și până în centrul Brăilei. Femeia avea de îndeplinit o misiune. Era mama tânărului Bulibașă Laur al

Șatrei lui Vârcolac, una dintre cele 11 țișănci care știa secretul întunecat al șatrei.

Mai bine de cinci sute de ani în urmă, frumoasa, exotica vrăjitoare a șatrei fusese una dintre amantele lui Vlad Țepeș, cea care îi vânduse sufletul Iadului.

-Să n-aveți liniște decât atunci când sufletul meu va avea! le strigase Vlad Țepeș Dracul.

Ghinioane după ghinioane zdruncinaseră șatra. Din miile de altădată, mai rămăseseră doar două-trei sute de țișani în șatra lor care, cu fiecare apus de soare, tot mai mult părea a fi o cauză pierdută. Ea însăși purtase stigmatul infertilității toată viața.

Fiul ei adoptiv, Bulibașa Laur, trebuia să se însoare anul acesta, în toamnă, și cu blestemul lui Dracula asupra șatrei, un eveniment atât de important ca acesta trebuia să fie bine pregătit.

Femeia știa ce are de făcut. Duhurile o îndrumaseră din nou către Brăila, un oraș vechi de șapte sute de ani din sud-estul României, aici să recruteze *fata lui Dracula*... Era a doua oară în 18 ani când venea în Brăila cu aceeași misiune.

Bătrâna țișancă iubea acest oraș cosmopolitan, unde putea trece neremarcată între multitudinea de etnii: română, turcă, greacă, evreiască, țișănească, lipovenească, tătărească și bulgărească.

Uneori se întreba ce se întâmpla, de fapt, cu fetele pe care ea le alegea și le vrăjea prin buchetul purtător de blestem. Nu avea remușcări; să sacrifice sufletul unei femei oarecare era nimica toată în comparație cu salvarea propriei șatre. Era, de fapt, un impuls rar de pură curiozitate care o îmboldea câteodată.... Nu încercase niciodată să afle. Ce folos i-ar fi adus să știe?

Acum trebuia să aleagă o fată frumoasă care, prinsă în vrajă, se va îndrăgosti nebunește de un bărbat cu care nu va putea fi niciodată unită în lege, dar de care nici nu se va despărți vreodată... un suflet veșnic torturat de dorință, un trup mereu chinuit de iubire trupească... o viață sortită păcatului. Bătrâna țișancă trebuia să se îngrijească de binele șatrei... duhurile rele trebuiau îmblânzite... cumpărate... „Ce dar mai frumos decât un suflet pur de femeie tânără?!” gândi vrăjitoarea.

Țiganca aruncă repede ocheade în jurul ei. „Nu e nimeni prin preajmă. Sunt singură.” Aplecându-se cu greu, își scotoci prin cele zece rânduri de fuste viu colorate și scoase dintr-un buzunar ascuns un buchetel de flori de câmp, flori nemuritoare, uscate. În mijlocul florilor, ca o bizară piesă de ornament, domnea „iarba dracului”. Era o buruiană plină de țepi, neagră cu pete roșii, ca și cum cineva s-ar fi rănit în ea și picăturile de sânge s-ar fi scurs pe țepi. Cât efort pusese bătrâna vrăjitoare în a o găsi! Săptămâni în șir rătăcise prin Munții Piatra Craiului, pe-aproape de castelul lui Dracula...

O hârâială greoaie, ca zgomotul făcut de o rășniță veche, ieși din gâtul țișăncii, bătucit de țuică afumată și tutun ieftin, în timp ce gura ridată i se schimonosi într-un rânjet care repugnă, dezvăluind gingiile cu doar doi-trei cioți de dinți înnegriți.

Vrăjitoarea era satisfăcută. Acum tot ce mai rămăsese de făcut era partea distractivă... cât de mult îi plăcea asta!

Fetele veneau în jurul ei cu zecile. Ea nu trebuia decât să aleagă una, pe cea mai frumoasă dintre ele, așa cum alegea dintr-o poiană înflorită cea mai gingașă floare! Rânjind, bătrâna țișancă bolborosi încet ultima vrajă peste buchetul de flori, îl ascunse la piept în cămașa de in și se așeză ca un păianjen la pândă în așteptarea prăzii...

În doar câteva minute, strada se umplu de tineri. Fete și băieți ieșiră conversând gălăgioși pe poarta Liceului „Ion Ghica”. Primul grup de fete se opri în fața bazarului improvizat al bătrânei, zumzând vesele ca albinele la stup. Unele mai îndrăznește începură să probeze medalioane și agrafe de păr. Vânzarea era în toi.

-Așa de tinere, de frumoase! le complimenta țiganca, oarecum cu sinceritate.

Și pe măsură ce tot mai multe tinere își făceau apariția, baba realizează că misiunea sa nu era chiar atât de ușoară pe cât crezuse la început! Ploua cu fete! Blonde, brunete, roșcate, șatene, mai înalte, mai scunde... toate tipurile de fete, care mai de care mai frumoasă, strălucind de tinerețe în soarele de mai!

O brunetă fatală cu ochii căprui îi întinse o monedă și îi ceru să-i ghicească în palmă viitorul. Țiganca își duse mâna la piept, aproape sigură că a găsit ceea ce căuta.

Apoi ceva neașteptat se întâmplă! Un țipăt ascuțit și apoi un râs zgomotos, general, cuprinse mulțimea de elevi.

Comoția izbucni într-un grup de fete și băieți care trecuseră de ea fără să se oprească, sau să manifeste cel mai mic interes față de mărfurile ei.

Femeia își îndreaptă imediat atenția către grupul răspunzător de această agitație.

Și deodată, o văzu!

Flori de tei pe față, pe păr, pe uniformă, fata râdea și încerca să se scuture.

Dintr-unul din teii înfloriți, un bătrân chicotea și el nervos, cerându-și scuze fără întrerupere. Scăpase

în capul fetei sacoşa cu flori de tei culese pentru ceai calmant, pentru soţia sa care se lăsase de fumat şi suferea de insomnie.

Era normal să fie supărat pentru câteva motive bune: de mai bine de o oră era urcat în copac, nu-i plăcea unde stătea... prea sus pentru siguranţa sa corporală; sărise peste masa de prânz şi stomacul său îşi arăta nemulţumirea cu acorduri din ce în ce mai jenante; în plus, mai era şi vrăjitoarea asta bătrână! Profesorul Dinescu o văzuse mai devreme ascunzând ceva la piept. O urmărise de când venise şi comportamentul acesteia era cel puţin dubios. Puţin mai-nainte, tocmai o văzuse ducându-şi iar mâna la piept. Gestul bătrânei îl făcuse să uite de sacoşa cu flori de tei.

Şi acum, toată munca sa de mai bine de o oră era în zadar! Asta în afară de faptul că o speriasse pe fata aceasta cu zâmbet de zână, revărsând peste ea o ploaie de flori de tei adunate cu atâta meticulozitate!

Profesorul Dinescu alege să coboare şi să-şi ceară scuze în mod civilizat. Câţiva elevi se repezără să-i ţină scara, în timp ce domnia sa se străduia să pară cât mai sprinten la cei şaptezeci şi cinci de ani ai săi!

Ajuns la capătul scării, se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea. Apoi, răsucindu-se nouăzeci de grade ca să stea în faţa fetei cu flori de tei în păr, dădu peste ȝiganca zbârcită – principala responsabilă de întâmplarea sa nefericită! CotoroaŃa era chiar lângă fată şi îi întindea un buchet de flori uscate, în timp ce cu cealaltă mână îi culegea flori din părul mătăsos. Degetele ei uscate, înnegrite de tutun, cu pielea crăpată şi unghiile murdare arătând mai degrabă ca dinţii unui fierăstrău ruginit, agăţau fire din părul şaten al fetei şi o făceau să tresară stâjenită.

Privind acest scenariu, profesorul Dinescu simţi, pentru o frântură de secundă, că înţelege perfect diferenţa dintre noţiunile de frumos şi urât - însuşirile fizice ale celor două femei erau de o divergenţă copleşitoare.

Vădit iritat de purtarea îndrăzneată a ȝigăncii, profesorul Dinescu tocmai se pregătea să o admonesteze făcând uz de experienţa atâtor ani de pedagogie, când, un tânăr înalt, cu părul blond şi creţ, se precipită să ajute fata care dădea semne vizibile de discomfort.

-Vă rog să o lăsaţi în pace! Nu are nevoie de ajutorul dumneavoastră!

Tânărul cuprinse fata de umeri protector şi se postă între ea şi bătrână. Aceasta nu renunţă uşor, continuă să-i agaseze cu agresivitate.

-Să-ţi trăiască franţuzaica, flăcăule! Hai să-ţi ghicesc în ghioc, sau să-ţi dau în cărţi. Numa' 10 lei, he! Încercă ȝiganca, întinzând deja mâna după bani.

-Lasă prostiile, mamaie! Îi strigă apropiindu-se profesorul Dinescu. Vezi că-ţi dispăre bazarul, bre! Mergi şi te ocupă de clienţi! adăugă acesta, acţiionând tot mai mult ca un ghimpe în coasta vrăjitoarei.

Bătrâna îşi plimbă ochii cu răutate când spre tânărul cu părul cârlionţat, când spre bătrânul respectabil şi simţindu-se ca o fiară încolţită, se îndepărtă mormăind blesteme şi obscenităţi.

Doar câteva secunde mai târziu, un zâmbet îi deformă hidos faţa brăzdată de riduri adânci. De fapt, îşi făcuse datoria şi era mulţumită de sine însăşi.

În acest tumult de voci şi râsete, nici ea şi nimeni din grupul de elevi nu remarcă Mercedes-ul negru cu geamuri întunecate, parcat la celălalt capăt al străzii. Prin unul din geamuri, deschis nu mai mult decât să îi permită, un bărbat brunet făcea poze fără încetare cu un aparat de fotografiat foarte modern şi sofisticat.